

01/01/2025

Παραναξίας Καλλίνικος: “Η σωστή τοποθέτησή μας απέναντι στη ζωή εξαρτάται από την ερμηνεία που δίνουμε στον χρόνο”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Παραναξίας

Τις ευχές του για το νέο έτος 2025 στέλνει με το Πρωτοχρονιάτικό μήνυμά του προς τον ιερό κλήρο και το ποίμνιό του ο Μητροπολίτης Παραναξίας κ. Καλλίνικος.

Ο Σεβασμιώτατος, μεταξύ άλλων, σημειώνει ότι: “η σωστή τοποθέτησή μας απέναντι στη ζωή εξαρτάται από την ερμηνεία που δίνουμε στον χρόνο και από τη θέλησή μας να τον αξιοποιήσουμε. Εάν τον σκοτώνουμε, βλάπτουμε την ύπαρξή μας στην αιωνιότητα. Εάν τον αγιάζουμε με πίστη, αγάπη και ελπίδα, τότε ολόκληρη η ζωή μας θα είναι πρόγευση της βασιλείας του Θεού”.

Αναλυτικά το μήνυμα:

Αποχωρεῖ ἓνα ἔτος, παίρνοντας μαζί του τὴ μνήμη πολλῶν ἐμπειριῶν, θετικῶν καὶ ἀρνητικῶν, καὶ ἓνα νέο ἔτος ἀνατέλλει ἀναδεύοντας τὶς ἐλπίδες, τὶς προσδοκίες ἀλλὰ καὶ τοὺς φόβους μας. Τοῦτο εἶναι μιὰ ἀφορμὴ ὅχι μόνο νὰ εὐχηθοῦμε ἀλλὰ πρωτίστως νὰ φιλοσοφήσουμε πάνω στὴν ἀξία καὶ σημασία τοῦ χρόνου, καὶ ἀκριβέστερα, τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς μας, ὥστε νὰ δοῦμε σοβαρὰ μὲ ποιὸν τρόπο μπορεῖ νὰ ἀποκτήσει ἀληθινὰ νόημα.

Ὁ χρόνος εἶναι παράγοντας καὶ μετρητὴς φθορᾶς, ἀλλὰ κυρίως εἶναι δῶρο, ἀφοῦ ἡ ζωή μας εἶναι ἡ κίνησή μας μέσα στὸν χρόνο. Κάθε αὐγὴ ποὺ μᾶς ἐνθαρρύνει, κάθε νύχτα ποὺ μᾶς ξεκουράζει, κάθε στιγμή ποὺ μᾶς προσφέρεται, δὲν εἶναι δεδομένα καὶ αὐτονόητα, εἶναι δῶρα ἀνεκτίμητα. Γιὰ ποιὸν σκοπὸ, ὅμως; Ἐὰν ἀγνοοῦμε τὸν λόγο καὶ τὸν σκοπὸ τοῦ χρόνου, τότε δὲν γνωρίζουμε τὶ νὰ κάνουμε μὲ τὸ δῶρο ποὺ μᾶς χαρίζεται. Ἔτσι ξοδεύουμε τὴ ζωή μας σὲ ἐπιφανειακὲς δράσεις, ἐπενδύοντας στὰ φθαρτὰ καὶ σαλευόμενα, αὐτὰ ποὺ καταστρέφει ἡ σκουριὰ καὶ ἀρπάζει ὁ κλέφτης, γιὰ νὰ ἀκολουθήσει τελικῶς ἡ ἀπογοήτευση καὶ διάψευση, ἀφοῦ ἡ τελευταία ἡμέρα ἔρχεται ἐπίσης σὰν κλέφτης νὰ ἀκυρώσει τὰ ἔργα μας.

Ὅμως, τὸ νόημα τῆς ζωῆς δὲν βρίσκεται στὶς ἐπενδύσεις ποὺ προσδοκοῦμε νὰ καρποφορήσουν στὸ μέλλον. Εἶναι κρυμμένο στὸ παρόν, σὲ κάθε στιγμή ποὺ κρύβει ἓνα ἀπέραντο βάθος. Καὶ εἶναι παράδοξο ὅτι ἐνῶ ἡ ζωή μας εἶναι μικρὴ καὶ περιορισμένη, ἅπειρος εἶναι ἐντὸς μας ὁ πόθος τῆς αἰωνιότητος. Δὲν μπορεῖ, λοιπόν, νὰ ἔχει νόημα ὁ χρόνος τῆς ζωῆς μας ἂν δὲν συνδέεται μὲ τὴν αἰωνιότητα. Καὶ αἰωνιότητα δὲν εἶναι ἡ ἀπέραντη ἐπιμήκυνση τῆς ἐπίγειας ζωῆς, τὴν ὁποία προσπαθεῖ νὰ κατορθώσει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος μέσω τῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, «ὁ ἦν, ὁ ὢν καὶ ὁ ἐρχόμενος», δηλαδή αὐτὸς ποὺ ἦταν πάντα, ποὺ εἶναι πάντα καὶ θὰ ἔρθει, τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἱστορίας. Ἐὰν ὁ χρόνος μας δὲν συνδέεται μὲ τὸν Χριστό, τότε τὸ δῶρο μεταβάλλεται σὲ κλέφτη ποὺ μᾶς κλέβει τὴ ζωή, μεταβάλλεται σὲ σκληρὸ μετρητὴ τῆς φθορᾶς. Πράγματι, χάνουμε τὸν λόγο καὶ τὸν σκοπὸ τοῦ χρόνου ἂν δὲν βλέπουμε τὸ πρόσωπο ποὺ μᾶς τὸν χαρίζει, τὸ ὁποῖο εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος καὶ τὰ μετὰ τὸ τέλος. Ἐκεῖνος διαπερνᾷ φιλόανθρωπα κάθε στιγμή τῆς ζωῆς μας. Ἐκεῖνος, ἂν θέλουμε, θεραπεύει τὸ παρελθόν μας, ἀγιάζει τὸ παρόν, φωτίζει τὸ μέλλον καὶ μεταμορφώνει τὴν ὑπαρξή μας. Μέσα στὴ φωτεινὴ παρουσία Του τὰ λάθη τοῦ παρελθόντος γίνονται ἀφορμὴ αὐτογνωσίας καὶ σοφίας, τὸ παρὸν γίνεται

εύφορη γῆ γιὰ νὰ σπείρουμε τὴν αἰωνιότητα, καὶ τὸ μέλλον δὲν εἶναι πλεόν ἀπειλητικό, διότι ἡ ζωὴ μας εἶναι κρυμμένη στὴν ἄφθαρτη ζωὴ Του. Ἐτσι, ὁ χρόνος παύει νὰ εἶναι ἀπλῶς μιὰ φευγαλέα ροὴ στιγμῶν καὶ γίνεται δοχεῖο ἀνεσπέρου φωτός. Διότι τὸν κατανοοῦμε καὶ τὸν βιώνουμε ὡς δῶρο τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ ποὺ μᾶς καλεῖ σὲ κοινωνία.

Ἡ σωστὴ τοποθέτησή μας ἀπέναντι στὴ ζωὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἐρμηνεία ποὺ δίνουμε στὸν χρόνο καὶ ἀπὸ τὴ θέλησή μας νὰ τὸν ἀξιοποιήσουμε. Ἐὰν τὸν σκοτώνουμε, βλάπτουμε τὴν ὑπαρξή μας στὴν αἰωνιότητα. Ἐὰν τὸν ἀγιάζουμε μὲ πίστη, ἀγάπη καὶ ἐλπίδα, τότε ὁλόκληρὴ ἡ ζωὴ μας θὰ εἶναι πρόγευση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Στὴν προοπτικὴ αὐτῇ, ἡ χαρὰ καὶ ὁ πόνος, οἱ ἐπιτυχίες καὶ ἀποτυχίες, γίνονται μέσα γιὰ τὴν ὁλοκλήρωσή μας καὶ καταξίωση τῆς ἀνθρωπινότητάς μας. Δὲν λυπούμεθα γι' αὐτὸ ποὺ ἔφυγε, διότι τίποτε δὲν πάει χαμένο, οὔτε ἀγωνιοῦμε γι' αὐτὸ ποὺ ἔρχεται, διότι ὁ Χριστὸς οἰκονομεῖ τὴ σωτηρία μας ὡς ἀληθινὸς Κύριος τῆς ἱστορίας. Σημασία ἔχει νὰ κατανοήσουμε ὅτι ἡ εἴσοδος ἐνὸς καινούργιου χρόνου, μιᾶς καινούργιας ἡμέρας, καὶ κάθε στιγμῇ, εἶναι ἓνα ἀνεκτίμητο δῶρο ποὺ λειτουργεῖ ὡς ἀφορμὴ διαλόγου καὶ κοινωνίας μὲ τὸν Θεό. Καὶ ὅλη ἡ ζωὴ μας εἶναι «καιρός», δηλ. εὐκαιρία νὰ ἐπενδύσουμε στὴν αἰωνιότητα.

Γιατί τὰ παραπάνω σήμερα λησμονοῦνται καὶ ἀγνοοῦνται; Διότι ἡ ἐποχὴ μας ἀρνεῖται τὴ σάρκωση τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἔλευση τοῦ ἀκτίστου Θεοῦ στὸν τόπο καὶ χρόνο μας, κατὰ συνέπεια, ἀρνεῖται τὸν ἀγιασμὸ τοῦ χρόνου καὶ τῆς ζωῆς καί, ἐν τέλει, ἀρνεῖται τὸν ἴδιο τὸν ἄνθρωπο. Ἐτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ παράνοια τῶν πολέμων, ὅπου οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν διατελοῦν ἐν τυφλώσει, ἐπιδιδόμενοι σὲ συρράξεις, βία καὶ ἐξόντωση, ὅπου ὁ Ἡρώδης συνεχίζει τὸ φρικτὸ τοῦ ἐγκλημα ἐμπνέοντας φόνους καὶ ἐκατόμβες. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφθανε αὐτό, οἱ πόλεμοι μεταφέρονται καὶ στὶς μικρὲς κοινωνίες μας, συχνὰ ἀκόμη καὶ στὴν οἰκογένεια. Αὐτά, ὅμως, δὲν ἐμποδίζουν τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς Σῶμα τοῦ Χριστοῦ ποὺ ὑπερβάλλει τὸν χῶρο καὶ τὸν χρόνο, καὶ τὸν καθένα μας ποὺ ἀποτελεῖ μέλος τοῦ Σώματος, νὰ ζοῦμε ἀκατάπαυστα τὸ μέγα μυστήριον τοῦ ἀγιασμοῦ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ χρόνου ἐν Χριστῷ, καὶ νὰ μεταδίδουμε τὸ φῶς τῆς ἀληθινῆς ζωῆς μέσα στὸ σκοτάδι τοῦ θανάτου.

Μὲ τίς σκέψεις αὐτές, καὶ ἐν ἀγάπῃ πολλῇ, διατελῶ εὐχόμενος νὰ φωτίζονται καθημερινὰ οἱ καρδιὲς ὅλων μας, ὥστε νὰ εἴμεθα τέκνα φωτός καὶ ἡμέρας, καὶ ἡ ταπεινὴ μας ζωὴ νὰ εἶναι τόπος καὶ χρόνος τοῦ Χριστοῦ, μετοχὴ ἀτελεύτητη στὴν ἄφθαρτη ζωὴ Του.

Καλὴ χρονιά, εὐλογημένη καὶ ἀγιασμένη!

Εἰρηνικό εὐφρόσυνο καί σωτήριο τό νέο ἔτος 2025!

Μέ θερμές εὐχές καί πολλή πατρική ἀγάπη,

Ὁ Ἐπίσκοπός σας

† Ο ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ